

Jász Attila
KÉPESLAPOK

falakról verődik vissza vagy onnan is a délelőtt
fűrészhangja az ablak ajtó csukva rövid szünetekben
hullámszik a megnyugvás reménye csöndhallucináció
akár a *hajótörött remény* azon a bizonyos képeslapon

amit sosem tudtál üdvözlétként elküldeni nekem nem
zavar más senkit rigók és seregélyek lopják az égő
cseresznyét csak benned elhallgathatatlan a táj hiába
szűnik meg hiába hallod újra a szüntelen tengerzúgást

kimossa minden gondolatod próbálsz sorokba rendezni
semmi vársz majd kétségbeesetten egy találóbb képeslapot
keresel akkor inkább a *holdtölte taorminában* legyen

UNIVERZUM

csak annyit kérdezel milyen évszak milyen hang hív
a küldetés célja szinte lényegtelen magaddal viszed
sejtelveid üres szobájába fehér falra vetíted ki
de a történet apró részleteit rétegenként tünteted el

még a közeli dombig se értél képzeletben a patakig
mely kettéosztja életünket előttré és utánra egy régi
kirándulásra emlékeztet melyben fától erdőig jutottál

bekapcsolod a rádiót az éjszakai hullámok betöltik
a szobád az erkélyre állsz a kentaur csillagkép jelez
elvágtatsz miközben figyeled hogy tágul univerzumod

LÉLEKVÁNDORLÁS

Karátson Endrének

mandulaligetek között kanyarog porosan az út odáig
ahol akragasz rejtett kikötője csillan a napfényben
vagyis majdnem odáig mert a képzelet valamivel előbb
élesen jobbra fordítja a kormányt s letér a tervezett

útról és a környező táj már tökéletes ellentéte az
iménti mosolygós domboldalnak eltűnve a szemünk elől
vajon hol bolyonghat ilyenkor a nyughatatlan lélek?